

Arrest

nr. 229 997 van 9 december 2019
in de zaak RvV X IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 januari 2016, verklaart er zich op 20 januari 2016 een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arrest nr.213 802 van 12 december 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 30 januari 2019 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 26 april 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 29 april 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Op 20 januari 2016 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Volgens uw verklaringen was u een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse etnie. U was op 11 mei 1995 geboren in het dorp Qalai Maina (district Ghorband, provincie Parwan). U woonde er met uw ouders, uw broer en uw zus.

Uw vader werkte gedurende drie jaar als bewaker op de luchtmachtbasis van Bagram. Hij verbleef telkens een maand op de luchtmachtbasis, om dan voor een week naar huis terug te keren. Op een dag kwamen de Taliban tijdens de afwezigheid van uw vader naar hem informeren. U vertelde hen dat uw vader groenten verkocht in Charikar, de provinciehoofdstad. De Taliban sommeerden u uw vader de boodschap te geven dat zij hem wilden spreken en dat hij zich bij hen moest melden. Toen uw vader enige tijd later thuiskwam, gaf u de boodschap door. Uw vader reageerde niet op de eis van de Taliban. Drie dagen na uw vaders thuiskomst kwamen de Taliban opnieuw naar uw huis. Ze eisten van uw vader dat hij zijn zogenaamde werk als groentenverkoper zou stopzetten en hen zou vervoegen. Uw vader nam deze eis niet ernstig, en zette zijn werk op de luchtmachtbasis voort. Na een maand kwam hij opnieuw naar huis. Daarna kwamen de Taliban opnieuw naar uw huis. Ze waren te weten gekomen dat uw vader geen groenten verkocht, maar voor de Afghaanse overheid werkte. De Taliban namen uw vader mee. Een week lang was er geen nieuws over uw vader. Toen werd zijn levenloze lichaam voor de moskee gelegd. Uw moeder vreesde dat de Taliban ook u zouden viseren, en raadde u aan het land te verlaten.

Drie dagen na de dood van uw vader vertrok u uit Afghanistan. Na een reis van tien of twaalf dagen kwam u aan in Iran op 7 mei 2012. U reisde verder naar Europa. Op 5 oktober 2012 werden uw vingerafdrukken genomen in Oostenrijk. U verklaarde dat u ongeveer acht maanden in Oostenrijk verbleef. Uiteindelijk kwam u aan in het Verenigd Koninkrijk, waar u op 9 mei 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. Er werd een weigeringsbeslissing genomen op 10 november 2014. Deze beslissing werd in beroep bevestigd op 9 december 2014. Op 27 januari 2015 werd u naar Afghanistan teruggestuurd.

Na uw terugkeer naar Afghanistan vestigde u zich opnieuw bij uw moeder in uw geboortedorp. Uw moeder vond dat u het huis niet mocht verlaten, gezien de Taliban de streek controleerden. Ze vreesde dat u onder dwang gerekruteerd zou worden door de Taliban, of door de Taliban van spionage beschuldigd zou worden omwille van uw verblijf in het westen. Na acht dagen besloot u toch uw huis te verlaten. Samen met uw oom bezocht u de familiegronden op een steenworp van uw huis. Diezelfde avond nog kwamen de Taliban naar uw huis. U verstopte zich in de stal bij de dieren. De Taliban zeiden dat ze informatie hadden gekregen dat er zich iemand in het huis bevond. Ze vroegen om deze persoon te zien en met hem te spreken. Drie nachten later kwamen de Taliban opnieuw naar uw huis. U verstopte zich opnieuw in de stal. Toen u hoorde dat de Taliban uw huis doorzochten, vluchtte u naar uw tante van vaderszijde in het naburige dorp Saqa. De volgende dag begon u aan uw tweede reis richting Europa. Dat was in februari 2015. Na een reis van bijna een jaar kwam u op 4 januari 2016 in België aan.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara, afgegeven op 12 jauza 1386 (2 juni 2009), een bundel documenten over uw verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk, daterend van november en december 2014 en van januari 2015, kopieën van taskara's van uw familieleden, een kopie van een identiteits- en woonstbevestiging van uw tante van vaderszijde, een aanvraag uit uw naam om uw herkomst uit Ghorband te bevestigen, met op de achterkant de bevestiging van de ouderen, met datum 17 saur 1397 (7 mei 2018), en een briefomslagpe.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gerekruteerd of gedood te worden door de Taliban.

Op 24 juli 2018 betekende het CGVS u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en u weigerde de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging in Afghanistan.

U ging in beroep tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest nummer 213 802 van 12 december 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De RvV schaarde zich inzake de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, achter de motivering van het CGVS.

Inzake de nood aan subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de RvV dat u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

Zonder België ondertussen te hebben verlaten diende u op 30 januari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U stelde dat er inzake uw eigen problemen niets meer was gebeurd maar toch zouden deze nog steeds actueel zijn. U stelde dat iedereen die naar Afghanistan terugkeerde ofwel werd gedood ofwel zelfmoord pleegde omdat ze niet met de situatie overweg kunnen. U stelt dat de situatie in Ghorband zeer ernstig is. U stelde dat de situatie in uw dorp nog verergerde en dat tal van mensen werden gedood door de Taliban.

U legt ter ondersteuning van uw huidige verzoek het origineel neer van een document waarvan u de kopie bij de RvV neerlegde ter ondersteuning van uw beroep (telkens vergezeld van een vertaling). In dit document bevestigen de inwoners en vertegenwoordigers van uw dorp op vraag van uw moeder dat uw vader werd gedood door de Taliban. U legt tevens de briefomslagpe van de firma TNT neer waarin het document zou verstuurd zijn.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat uw vader door de Taliban werd gedood en dat de Taliban ook u wil doden (Verklaring volgend verzoek, punten 15, 17, 18). Met betrekking tot deze verklaringen moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Met betrekking tot het bevestigingsattest van het dorpshoofd (met vertaling) dat u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat u reeds een kopie van dit document neerlegde bij de RvV (zie rechtsplegingsdossier RvV). De RvV wees erop dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit de voorgaande elementen in het arrest van de RvV bleek in casu dat er geen sprake was van geloofwaardige verklaringen. Verder stelde de RvV vast dat in dit document aan de dorpsouderen de uitdrukkelijke vraag werd gesteld om een bevestiging van de dood van verzoekers vader te geven omdat hierom door de Belgische autoriteiten zou worden gevraagd, hetgeen het gesolliciteerd karakter ervan aantoonde. De raad stelde tot slot dat dit des te meer klemde daar het slechts een kleurenkopie betrof die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeerde.

Waar u betreffende het laatste element van de hierboven aangehaalde motivering van de RvV in uw huidig verzoek wél een origineel document voorlegt, kan dit bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden om op te wegen tegen de rest van de motivering van de RvV nu moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

De door u neergelegde briefomslagpe van TNT kan enkel aantonen dat er u iets is opgestuurd vanuit Afghanistan, zoals ook in uw vorige verzoek al gebeurde, doch heeft geen verdere impact op de analyse van uw zaak.

Inzake de nood aan subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet haalde u aan dat de situatie in uw regio van herkomst zeer ernstig is. In het beroep tegen de beslissing van uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de RvV in haar arrest nummer 213 802 van 12 december 2018 echter dat u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hierover hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben daarop.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 5 november 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus “*Afghanistan – Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van juni 2019 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2. Verzoeker verliet Afghanistan een eerste maal in 2012. Op 5 oktober 2012 werden zijn vingerafdrukken genomen in Oostenrijk, waar hij ongeveer acht maanden heeft verbleven. Vervolgens reisde hij verder naar het Verenigd Koninkrijk waar hij op 9 mei 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 10 november 2014 werd een weigeringsbeslissing genomen inzake dit verzoek om internationale bescherming, die op 9 december 2014 in beroep werd bevestigd, waarna verzoeker op 27 januari 2015 naar Afghanistan werd teruggestuurd. In februari 2015 zou verzoeker Afghanistan een tweede maal hebben verlaten, waarna hij op 4 januari 2016 in België aankwam en op 20 januari 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Bij 's Raads arrest nr. 213 802 van 12 december 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden vluchtmotieven en omdat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Op 30 januari 2019 dient verzoeker onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij stelt dat zijn problemen zoals aangehaald tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming nog steeds actueel zijn en hij verwijst naar de algemene situatie in zijn land en regio van herkomst. Hij legt een originele versie voor van de brief van de dorpsoudsten waarvan hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een kleurenkopie ter terechtzitting neerlegde, alsook een briefomslag (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). In de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen elementen heeft aangebracht die de kans aanzien groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing (i) dat het louter volharden in een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden de geloofwaardigheid van dit relaas niet kan herstellen; (ii) dat het louter voorleggen van de originele versie van een document van de dorpsoudsten waarvan hij eerder een kleurenkopie voorlegde, op zich evenmin van aard is de overige motieven in het kader van de beoordeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming te weerleggen; (iii) dat de voorgelegde briefomslag enkel aantoonde dat verzoeker post ontving uit Afghanistan; en (iv) hij evenmin enig element aanbrengt dat een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“*Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*

bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.5. Vooreerst stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat waar verzoeker in zijn tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming maar voor het overige geen bijkomende, inhoudelijke verklaringen hierover aflegt, dit vluchtrelaas reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden. Het louter volharden in dit ongeloofwaardig relaas in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming kan op zich de geloofwaardigheid van dit relaas niet herstellen. Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

2.3.6. Met betrekking tot de originele versie van de brief van de dorpsoudsten waarvan hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een kleurenkopie ter terechtzitting neerlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het louter voorleggen van een originele versie van dit document geen afbreuk doet aan de overige motieven van 's Raads beoordeling in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan middels onderhavig verzoekschrift in het kader van zijn tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen rechtsmiddelen aanwenden tegen 's Raads beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. In het arrest nr. 213 802 van 12 december 2018 oordeelde de Raad dienaangaande onder meer als volgt:

“Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde document waarin de dood van verzoekers vader wordt bevestigd door dorpsouderen (rechtsplegingsdossier, stuk 11), dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er in casu geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Verder dient vastgesteld dat in dit document aan de dorpsouderen de uitdrukkelijke vraag wordt gesteld om een bevestiging van de dood van verzoekers vader te geven omdat hierom door de Belgische autoriteiten zou worden gevraagd, hetgeen het gesolliciteerd karakter ervan aantoonde. Dit klemde des te meer daar het slechts een kleurenkopie betreft die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert.”

Het feit dat verzoeker heden bij zijn tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming een originele versie van de brief van de dorpsoudsten voorlegt, wijzigt niets aan de eerder gedane vaststelling dat de brief duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Voor het overige toont de briefomslag slechts aan dat verzoeker in België post ontving uit Afghanistan.

2.3.7. Met betrekking tot verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de Raad in het arrest nr. 213 802 van 12 december 2018 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming maakte verzoeker geen enkele melding van een element dat op de voormelde beoordeling van de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een ander licht zou kunnen werpen (zie administratief dossier, stuk 7 “verklaring volgend verzoek”). Het voor het eerst opwerpen van elementen dienaangaande in onderhavig verzoekschrift, is dan ook laattijdig.

Hoe dan ook brengt verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen elementen aan die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in aanmerking zou komen. Waar hij verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier

individueel wordt beoordeeld. De overige informatie waarnaar verzoeker verwijst en waaruit hij citeert, is van minder recente datum dan de informatie waarop de Raad zich in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming baseerde en ligt bovendien in dezelfde lijn als deze informatie. Mede gelet op de informatie die de commissaris-generaal bij aanvullende nota heeft bijgebracht (rechtsplegingsdossier, stuk 9) en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul er zich actueel nog steeds niet tegen verzet dat toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief, liggen er dan ook geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in hoofde van verzoeker actueel niet (langer) veilig en redelijk zou zijn.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER